

KORPA TAMÁS

*Ugyanazon az elven**Évának*

Távolban egy város csak: pirosló, hergelt téglapart, és atomokból öntött sűrű télikert, egy oldalajtón visszagömbülő térben, ami egyszer neked is, nekem is megfelelt. És újabb hírek a gyarmatokról! a bárzenész csak fél tízig játsszon. esténként billiárd. fél tíz után. talán már rég nem vagyok. nem is látszom, s könnyű pórázon, tömötten lebegne valaki más? ahogy egy lapra katapultál és vonulni kezd az ujjak közül kibúvó ecsetvonás, ahogy ideges, kemény rügyek forognak méregzöld ejtőernyőn: a lombon. akaratlanul felcsöng egy-egy tárgy a múltból. mozdul. és nem sikerül abbahagynom a két irányú elfolyásban, az éntől énig, amit a te összefog eleitől végig. még látom: forró hátadon dorombol lapockád, ahogy működünk ugyanazon az elven, ahogy combjaid közül szivárog a nyelvem: fény a lámpatestből, vagy kalciumból a csont. meglegedhetek-e most a minimál-szereppel? négy égtájból lemetszett képkeretben fekszel a falon kiterítve. mert a gép is elnyel a fényképezés percében belőled valamit, az arc pórusait, a térritmust, mi alakít. leléptél. néha felcsöng egy tárgy vagy látszat. fagyott hústömbként mozdulnak a függönyök. és ma délben mégis: visszajönni látlak.